

Юрій Вішневський: Коли почалася війна, я збирався іти на фронт...

ВІКТОРІЯ ТИМЧИШИН:

Нас завжди оточують люди. Вони всі різні. З одними ми дружимо, іншим просто киваємо - добридень. Одні залишають слід у нашому житті, інші зникають непомітно. Але є люди, які завжди залишаються для нас загадкою. Пан Юрій Вішневський у нашій грецькій громаді і є саме такою людиною. З'явився він непомітно в той важкий час, коли в Україні вирував Майдан, і українська діаспора в Греції всіляко намагалася допомогти батьківщині. На всіх акціях протесту, на всіх заходах можна було побачити пана Юрія. Спокійний, інтелігентний, самодостатній, він завжди залишався в тіні. Але якось раптом став необхідним. Він допомагав волонтерам, він опікувався бійцями, що проходили реабілітацію в грецькій лікарні, він випікав смаколики на благодійні базари, він приходив на дитячі заходи в українську школу, він не пропускав панахид за загиблими, молебнів за Україну. Він є поряд з усіма, і в той же час сам по собі. Його в громаді люблять і поважають, на нього чекають. Одночасно, єдине, що про нього точно знають – це те, що він палко любить Україну. "Той, хто по-справжньому любить свою Батьківщину, з усякого погляду справжня людина", - писав Василь Сухомлинський. І навіть після цього інтерв'ю, коли пан Юрій привідкрив завісу свого життя, він продовжує залишатися для мене загадкою - людиною неординарною, прекрасною, щирою, з душею малої дитини...

– *Пане Юрію, розкажіть будь ласка трішечки про себе.*

– Народився я в 1965 році в місті Рибниця, що в Молдові, це на самому кордоні з Україною, в українській сім'ї. Там взагалі було багато українців, поляків, а молдовську я почув вперше десь років у шість. Тоді там ще всі розмовляли “мовою”.

Моя бабуся Єфросинія, хоч і була з древнього польського роду Вішневських, але вважала себе україною. Родина Вішневських була досить заможною, володіла двадцятьма помістями. Радянська влада розкуркулила прадіда і вислала в Сибір, а дідуся Никифора збиралися розстріляти. Вже вивели були на центральну площу. Бабуся плакала, просила стратити і її з дітьми разом, бо без батька сім'я не виживе. На щастя хтось нагадав, що дідусь мав дві вищі освіти (одну здобув у Лондоні), а освічених людей тоді майже не було. Нікому було вести навіть бухгалтерію. Так батькова родина була врятована. А мама моя з Дніпра (Дніпропетровська). Її дід, по мамі, під Одесою мав велику садибу, він був ботаніком. Паерель його прізвище – француз. А батько мамин теж з Дніпра, Григорій Олекса, загинув в 44-му на фронті, звільняючи рідне місто. Ось така коротка історія моєї сім'ї.

Після закінчення школи я поступив в морехідне училище в Одесі, а опісля закінчив заочно Одеський політехнічний по спеціальності “Менеджмент зовнішньоекономічної діяльності”. В плавання почав ходити з 1986 року на пасажирському

лайнрі. Працював офіціантом-барменом високого класу для пасажирських суден закордонного плавання. А закінчив кар'єру помічником управляючого рестораном.

З майбутньою дружиною познайомився ще в училищі. Коли вперше побачив її, миттєво майнула думка – це Вона! Я був старший від своїх однокурсників, бо вже відслужив в армії. Тоді не дозволяли подружжю працювати на одному пароплаві, щоб не втекли за кордон. Так я вибрав пароплав «Іван Франко», а дружина – «Тарас Шевченко».

– *Ви навіть не народилися в Україні, проте є великим патріотом нашої держави. Хто допоміг Вам усвідомити себе українцем?*

– Скільки себе пам'ятаю, я завжди був антирадянщиком. Ходив у вишиванці. Мене завжди виганяли з політінформацій, бо я ніколи не мовчав, а завжди висловлював свою думку. Ще коли був малим, ми з бабусяю Фросею завжди слухали «Голос Америки». Вона казала: «Ніколи не відкривай кацапу браму. Винеси їсти, пити, але все-рину не пускай!». Пам'ятаю в 1991 ми були в плаванні, коли в Україні проходив референдум за Незалежність. На пароплаві ми теж мали голосувати, а результати відправили телеграфом. Я розвів активну агітацію. Це страшенно не сподобалося першому помічнику капітана, КДБісту. Він пригрозив, коли повернемося, спише мене з пароплава. Але українці проголосували за незалежність, і все обійшлося. Ми тоді в Сідней були.

Я купив жовту і блакитну тканину, ми пошили прапор, і додому вже поверталися під жовто-блакитним.

Коли закінчилися радянські часи, я вже ходив на пароплаві «Україна». Чорноморське пароплавання було найбільшим у світі. Воно налічувало понад 180 пароплавів, мало близько 80-ти торгових точок, футбольну команду «Чорноморець». Ми ходили більше з німецькими фірмами «Delfin ze rizen», «Fenix». На жаль, за два роки майже все пароплавання знищилось. Криза почалася, правда, ще за Союзу, але останній постріл був вже від нашої влади. Наприклад, в порту Пірей український пароплав «Одеса» стояв два роки під арештом.

– Чи доводилося Вам зустрічатися з представниками української діаспори, мандруючи світом?

– Звичайно. Пам'ятаю, коли вперше, вже після проголошення незалежності ми заходили в Квебек (Канада) на пароплаві «Україна» під українським прапором. Нас уже зустрічали діаспоряни – гопаком, в українських костюмах, з хлібом і сіллю! Було дуже приємно. Українці Канади розмовляють українською, а російську взагалі не розуміють. Тому, коли вони захотіли екскурсію пароплавом, потрібна була людина, яка би спілкувалася українською. І ось тут був великий шок! Із 350-ти членів команди, громадян України, ніхто, окрім

мене, не розмовляв українською. Тоді я зрозумів, що нашій державі прийдеся важко, прийдеся пройти важкий шлях до утвердження нації.

– Чи траплялися якісь цікаві незвичайні пригоди в морі?

– Так, 19-20 травня 1989 року. Тоді я плавав на «Максими Горькому», наш пароплав зіткнувся з шестиметровим айсбергом. Трапилось це в Норвезькому морі, біля острова Шпіцберген. Найцікавіше, що айсберг попав якраз в мою каюту. На щастя ніхто не постраждав – 575 пасажирів та 378 членів команди були врятовані.

– А як ви потрапили до Греції?

– Я пішов у рейс, але на пароплаві трапився неприємний інцидент, ми якраз були в столиці Тайланду, Бангкок. Я розірвав контракт і повернувся до Києва. В Грецію попав в 1998 році, бо тут жила моя мама. Відразу знайшов партнера і став дистриб'ютором мальтійського кришталю «MDINA CRISTAL». Мдіна – маленьке село на Мальті, де видують скло. Справи ішли дуже добре. Відкрили багато магазинів. А потім була криза 2008 року. Кришталь став нікому не потрібний. Так що прийшлося закриватись. Правда, в 2000-му мені запропонували новий контракт, але я відмовився.

– Якими є Ваші стосунки з українською діаспорою?

– Раніше я не спілкувався з українцями, якось так вийшло. Тут в мене довгий час був тільки один друг – Тодорів Ігор з Коломиї. Ми познайомилися, коли він приїхав до Греції бігти Марафон. Ігор – майстер спорту по лижах. І він щороку приїжджав на Афіньський марафон, що проходить в середині листопада.

Коли в Україні почався Помаранчевий майдан 2004 року – Ігор був там. А я звідси підтримував його та інших хлопців економічно. Мріяв про кращу долю для України.

– Коли в Україні почалася Революція Гідності, як Ви сприйняли ті події?

– В 2013-2014, коли почався новий Майдан за європейське майбутнє, я уважно слідкував за подіями, переживав. Хотів чимось бути корисним. Тому, коли почув заклик в соцмережах прийти захищати наше Посольство, бо туди збиралися іти прибічники ДНР-ЛНР разом з ультралівими греками, пішов не задумуючись. Нас там було небагато – був робочий день, а колона з прибічниками «руського міра» – була досить великою. Та всіх охопила така рішучість захищати нашу амбасаду! Грецька поліція спрацювала професійно, і «руський мір», покричавши щось собі здалека, змушений був відступити. Там тоді я познайомився з пані Галиною Маслюк, головою Асоціації «Українсько-Грецька Думка». Вона запросила мене відвідати Українську недільну школу, що

при Асоціації. А потім я почав ходити на всі акції, що організовувала наша громада тут, в Атенах.

Коли почалася війна, я збирався іти на фронт. Тому продав своє БМВ та за виручені гроші купив 10 шоломів і відправив їх в Київ. На жаль, шоломи застрягли були десь на кордоні на два місяці. І тільки втручання Дори Бакоянні, грецької депутатки, допомогло розблокувати цю допомогу. Та на фронт мені не судилося потрапити. Несподіваний приступ жовчнокам'яної хвороби, три наступні операції, шість днів в комі, два місяці реабілітації – все це поставило крапку на моєму бажанні іти захищати Батьківщину на сході. Тому я почав робити те, що можу – допомагати волонтерам, підтримувати всі заходи, які організовувалися в Атенах. Можу сказати, що сам власноручно спік понад 1000 кексів на волонтерські базари.

Весною 2015 в Грецію прислали на лікування четверо наших захисників. Відвідував їх в лікарні, зрештою, як і всі наші українці, що проживають тут. Це було справжнє паломництво. Кожен хотів прийти і виразити подяку і підтримку хлопцям. А коли після невдалої операції один із хлопців – Роман, впав в кому, я щоп'ятниці чергував в реанімації протягом багатьох місяців, щоб допомогти його дружині спілкуватися з лікарями. Наші люди зорганізувалися, кожен вибрав собі день і час, щоб побути біля нашого Ромчика, бо в реанімацію до хворого дозволялося зайти два рази в день по пів години.

Хочу зазначити, що я не належу до якоїсь партії, не вступаю до жодної організації. Підтримую кожний почин, кожну акцію, яку організовує тут наша діаспора. Серце моє віддане тільки Україні!

– Пане Юрію, а що би Ви хотіли побажати нашій Україні?

– Бажаю, щоб наші люди прокинулися і зрозуміли, що вони є українці, незалежно від національності, віросповідання і поглядів. Як поляки себе рахують поляками, як німці себе рахують німцями, як чехи себе рахують чехами. Тоді ми насправді станемо європейською державою. Тоді Україна стане незалежною, вільною і квітучою. Бо кожна людина повинна зрозуміти, що це її країна, а не придаток до когось.

Успішною Україна стане тоді, коли ми будемо її поважати, що сьогодні не є так. Бо люди скаржаться на владу, але владу вибираємо ми, бо народ є Влада! Тоді треба скаржитися на себе. Але більшість з нас своїх помилок не вважає помилками.

Бажаю Україні триматися, а історія була, і буде завжди на нашому боці.

– Дякую!